

Magyarország Alkotmánybírósága részére

a Debreceni Járási Bíróság	
ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/02010-0/2019
Érkezett:	2019 DEC 17.
Példány:	Kezelőiroda:
Tisztelt Alkotmánybíróság!	
Melléklet:	7 db

Hiv.sz.:

Érkezett:

2019 DEC 05.

Pld.:

db.

Lezárva ill. db.

Az írat elektronikus formában

db.

Debreceni Járási Bíróság 5.B.27/2016/99.

Debreceni Törvényszék 18.Bf.277/2018/19.

Kúria Bfv.III.351/2019/9.

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § alapján II. r. terhelte korábban már igazolt meghatalmazott védőjeként

alkotmányjogi panaszt

terjesztek elő.

Kérem a Debreceni Járási Bíróságot, hogy az alapügy iratait az Abtv. 53. § (2) bekezdése alapján a járási bíróságnál előterjesztett alkotmányjogi panaszra tekintettel továbbítsa az Alkotmánybírósághoz (Abtv. 53. § (3) bekezdés).

Kérem az ügyben eljáró elsőfokú bíróságot, hogy az alkotmányjogi panaszra tekintettel a támadott döntés végrehajtását az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig függessze fel és erről tájékoztassa az Alkotmánybíróságot.

A hivatkozott ügyben lefolytatott eljárás ellentétes az Alaptörvény IV. cikk (2) bekezdésével, XXIV. cikk (1) bekezdés II. fordulatával, a XXVIII. cikk (1) bekezdésével, valamint az Emberi Jogok és az Alapvető Szabadságok védelméről szóló 1950. november 4-én kelt egyezményt kihirdető 1993. évi XXXI. törvény 6. cikk 3. pontjának b) alpontjában foglaltakkal, ezért kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Debreceni Járási Bíróság 5.B.2016/99. számú, a Debreceni Törvényszék 18.Bf.277/2018/19. számú és a Kúria Bfv.III.351/2019/9. ítéletek alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azokat semmisítse meg és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárás lefolytatására.

Indítványozom, hogy az Alkotmánybíróság mondja ki, hogy az ügyben született és sérelmezett határozatok Alaptörvény-ellenesek, és a panaszos Alaptörvényben biztosított és védett jogát sértik.

Ezúton nyilatkozunk arról, hogy az ügyben lezárult a felülvizsgálati eljárás.

A panaszos ezúton nyilatkozik, hogy nem járul hozzá adatainak nyilvános közzétételéhez.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

I. Pertörténet és az eljárás során megállapított tényállás

A Debreceni Járási Ügyészség B.5574/2014/23. sz. alatti vádirata annak II. és VI. pontjaiban foglalt cselekményeket lopásnak minősíti és a VI. tényállási pont vonatkozásában azt is kiemeli, hogy a „...a vádlottnak a kkt. vagyonát képező készpénz felvételére jogosultsága nem volt, azt jogtalanul eltulajdonította...” (B.5574/2014/23. 6. oldal, utolsó előtti bekezdés)

Az elsőfokon eljáró Debreceni Járásbíróság 5.B.27/2016/99. számú ítéletével – egyebek mellett bűnösnek mondta ki [REDAKT] vádlottat 4 rb. közokirat-hamisítás, valamint 2 rb. – az elkövetési értékre tekintettel eltérő minősítésű – lopás büntetében, ezért őt 3 (három) év 6 (hat) hónap börtönbüntetésre és 4 (négy) év közügyekről eltiltásra ítélte, illetve vele szemben 14.164.000,- Ft vagyonekobzást rendelt el, illetve rendelkezett a járulékos kérdésekről.

A vádlotti és védelmi fellebbezéseket követően a Debreceni Törvényszék, mint másodfokú bíróság 18.Bf.277/2018/19. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a tényállás, valamint a cselekmények jogi minősítésének megváltoztatása nélkül a II. és IV. r. vádlottak vonatkozásában a kiszabott büntetéseket jelentősen enyhítette.

Az elsőfokú ítélet a I., II., III., IV., V. és VI. tényállási pontokba szedve állapította meg a felülvizsgálati eljárásban irányadó tényállást.

Kiemelem, hogy az alkotmányjogi panaszunk kizárólag a I. és II. tényállási pontokkal való ténybeli összefüggései okán a II., továbbá a V. és VI. tényállási pontok kapcsán az ezen pontokban foglalt az első- és másodfokú bíróság által tévesen minősített, és a Kúria által a vádtól eltérő minősítés esetén alkalmazandó eljárásjogi szabályok megszegése, valamint az ebből fakadó alapjogi sérelem miatt terjesztem elő, továbbá az eljárása során a bíróság megsértette a 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk) és a 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) anyagi jogi szabályait, azok jogi koherenciáját figyelmen kívül hagyva állapította meg a tényállást, mely szabálysértés sérti az Alaptörvényben biztosított tisztességes eljáráshoz való jogát a terheltnek.

- Az I. tényállási pont lényege szerint 2012. augusztus 9. napján [REDAKT] átruházta a mentális állapota és szakképzettségének hiánya miatt valós szerződéskötési akarattal nem rendelkező [REDAKT] vádlottra a [REDAKT] ben fennálló üzletresztét és átadta az ügyvezetést, majd e változások átvezetését célzó változásbejegyzési eljárásban az [REDAKT] vádlott akarati hibájáról tudó, [REDAKT] vádlottal közreműködve a változásokat – mint valótlan adatokat - a cégnyilvántartásba, mint közhiteles nyilvántartásba bevezették, megvalósítva a közokirat-hamisítás büntettét (elsőfokú ítélet 5. oldal).

- A II. tényállási pont lényege szerint 2012. november 9. napján [REDAKT] annak ellenére, hogy az I. vádpont alatt részletezettek szerint már nem volt [REDAKT] tagja, sem ügyvezetője, illetve anélkül, hogy az új ügyvezetésnek átadta volna a [REDAKT] tulajdonát

képező [redacted] frszú. pótkocsit, azt ehelyett [redacted] észére – fennálló tartozása fejében – adta át, ezzel megvalósítva a lopás büntettét. A bíróság indokolása szerint:

„... megállapítható, hogy [redacted] vádlottnak, mint új ügyvezetőjének a társaság vagyona nem került átadásra, azt [redacted] vádlott jogtalanul eltulajdonította.

Figyelemmel a 2012. augusztus 9. napján bekövetkezett üzletrész értékesítésre a korábbi társasági vagyont [redacted] vádlott számára idegen vagyonná vált, s azt az értékesítésre is figyelemmel eltulajdonította, mely kapcsán 100.000.- Ft hátrány érte a [redacted] Ft. Az okozott kár nem térült meg.” (elsőfokú ítélet 6. oldal)

- Az V. tényállási pont lényege szerint 2012. augusztus 9. napján [redacted] s – az I. tényállási pontban foglaltakkal analóg módon – átruházta az [redacted] vezető tisztségviselői pozícióját, illetve a nevezett társaságnak [redacted] vagyoni hozzájárulást nyújtva tagja is lett. A mentális állapota és szakképzettségének hiánya miatt [redacted] valós szerződéskötési akarattal nem rendelkezett, ennek ellenére a fentiekről tudó, [redacted] közreműködve a fenti (és egyéb, pl.: név-) változásokat – mint valótlan adatokat – a cégnyilvántartásba, mint közhiteles nyilvántartásba bevezették, megvalósítva a közokirat-hamisítás büntettét.

- A VI. tényállási pont lényege szerint 2012. augusztus 21. napján [redacted] annak ellenére, hogy az IV. vádpont alatt részletezettek szerint már nem volt a [redacted] tagja, sem ügyvezetője, az időközben [redacted] ra átnevezett társaság bankszámlájáról pénztári kifizetés formájában felvett 14.064.000,- Ft-ot, mely a [redacted]-val korábban szerződéses kapcsolatban álló [redacted]-tól származott. Tekintettel arra, hogy a készpénz felvételére [redacted] az eljáró Bíróságok szerint jogosultsága nem volt, ezen magatartásával megvalósította a lopás büntettét (elsőfokú ítélet 8. oldal 2-4. bekezdések). A 2005/89. II.sz. iránymutató eseti döntés alapján az elsőfokú ítélet későbbi, látszólagosan a bizonyítékok értékelő tevékenység keretében megállapított további releváns tényállási elemek is kapcsolódnak ezen tényállási ponthoz, jelesül az ítélet 22. oldalának 2. bekezdésének elsőbírői ténymegállapítása, miszerint: az eseti meghatalmazással kapcsolatosan elismerte (ti. [redacted], hogy ő írta azt alá, azonban nem tudta, hogy az mire vonatkozik. Ítéletszerkesztési hibából az elsőfokú ítélet 24. oldal 4. bekezdésében megállapított következő tényállás is részét képezi a megállapított tényállásnak: „a VI. tényállási pont vonatkozásában megállapítható az, hogy a pénzösszeg felvételének pillanatában a [redacted] ügyvezetőként nem volt jogosult a pénzfelvételre, bár az eseti meghatalmazást aláírta [redacted], azonban megállapítható [redacted] cégáttruházási nyilatkozata alapján, hogy a tartozás a cég felől ő irányába nincsen, továbbá, hogy a tagi kölcsön annak összecszerűsége esetén sem lett volna jogszerű ily módon visszavételeznie.”

A Kúriának benyújtott felülvizsgálati indítványunk nyomán, melyben kiemeltük, hogy a büntetőeljárás során a bíróság a büntető anyagi jog megsértésével, nevezetesen helytelen minősítéssel hoztak marasztaló ítéletet, a Bfv.III.351/2019/9. szám alatt meghozott végzésében a Kúria arra az álláspontra helyezkedett, hogy „...helytállóan következtetett a bíróság, hogy a társaság tulajdonát képező pótkocsi, illetve készpénz [redacted] számára idegen dolog volt, figyelmen kívül hagyta azonban, hogy ezen ingóságok a terhelte rábízottnak tekintendők.

Ehhez képest a [redacted] terhére rótt vagyon elleni bűncselekmények helyesen a Btk. 372. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés b) pontjára, illetve bc alpontjára figyelemmel a (3) bekezdés b) pont pontja szerinti sikkasztás büntettének (II. tényállási pont), illetve a Btk. 372. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2)

bekezdés b) pontjára, illetve bc) alpontjára figyelemmel az (5) bekezdés b) pontja szerinti (VI. tényállási pont) sikkasztás bűntettének minősülnek. (Bfv.III.351/2019/9. 5. oldal [28]-[29])

A Kúria ezen végzésében foglalt eltérések mellett egyebekben hatályában fenntartotta a korábbi ítéleteket. Tette mindezt úgy, hogy indokolásának [29] számú bekezdésében a rendelkező résszel szembemenve a jogerős döntést érdemben nem hatályában tartotta, hanem eltérő anyagi jogi álláspontot foglalt el és indokolt meg.

E körben tartjuk kiemelendőnek azt a tényt, hogy a Kúria a Ptk. és Btk. anyagi jogi szabályainak koherenciájának elvét nem alkalmazva helytelenül állapította meg azt a tényt, hogy [REDACTED] vonatkozásában a jogi személy vagyona ugyan idegen dologként értékelendő, ám annak következménye nem a rendelkezés, hanem az, hogy [REDACTED] az ügyvezetőként történt immár jogszerű rendelkezést követően a pénzeszközök birtokában maradt. A Kúria a sikkasztás *lehetőségét felvethette volna*, ugyanakkor azt figyelmen kívül hagyta, hogy a sikkasztás törvényi tényállását más irányú és tartalmú bizonyítás lefolytatását követően lehetett volna megállapítani, tekintve, hogy az üzletrészek átruházásának és az új ügyvezető választásának érvénytelensége miatt [REDACTED] ügyvezetőként a készpénzfelvételre továbbra is jogosultsággal rendelkezett a fentebb kifejtett üzletrész adásvételi szerződések semmisségének okán. A felvett készpénz további sorsa, alapozhatná csak meg a Btk. 372. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés b) pontjára, illetve bc) alpontjára figyelemmel az (5) bekezdés b) pontja szerinti sikkasztás bűntettének elkövetését. Tekintve, hogy a sikkasztás törvényi tényállásában megjelölt elkövetési magatartás magában foglalja a *sajátjaként rendelkezik* fordulatot, a vád tényállásának és a bíróság(ok) előtt lefolytatott bizonyításnak ki kellett volna terjednie az ingóságok ügyvezetői rendelkezését követő ténybeli és jogi sorsára is.

Önmagában, hogy [REDACTED] a jogi személy pénzforgalmi számlájáról, ügyvezetői minőségében és megfelelő jogosultságok birtokában készpénzt vesz fel, még nem azonos azzal, hogy azzal sajátjaként is rendelkezett volna, tekintve, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárás nem terjedt ki arra, hogy a felvett készpénznek mi lett a sorsa, hiszen a bizonyítási eljárást vádiratban megfogalmazott lopás bűntettének figyelembe vételével folytatták le, mely bűntett törvényi tényállása nem tartalmazza a *sajátjaként rendelkezik* elkövetési magatartást.

Fentiek nyomán mutattunk rá arra a tényre, hogy az eljáró bíróságok nem vették figyelembe az elkövetés idején hatályos 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 205. §-át, mely a szerződési akarat meglétét, mint az érvényes szerződés előfeltételeként nevesíti a régi Ptk, valamint a semmisségre vonatkozó 234. és 237. §§-ait, melynek értelmében az üzletrész adásvételi szerződések semmisnek minősülnek és éppen ezért a szerződés megkötése előtti állapotot kell visszaállítani. Az ebből levonható polgári anyagi jogi következtetéseket ugyanakkor az eljáró Kúria nem kapcsolta össze és nem vette figyelembe az II. és VI. tényállási pontban foglalt cselekmények minősítése körében. A Kúria e vonatkozású jogi állásfoglalása - amelyben lényegében egyetértett a védői felülvizsgálati indítvánnyal - azonban megreked az érvénytelenség (rég Ptk. 237. §) megállapításánál anélkül, hogy annak minden konzekvenciáját levonta volna.

Ha ugyanis az üzletrész átruházási szerződés és az ügyvezetői minőség változására irányuló okirat érvénytelen, nem csak az üzletrész tulajdonosának, hanem ügyvezetőnek is kell tekinteni a [REDACTED] [REDACTED], aki ekként a gazdasági társaság felé tartozik elszámolással. Ennek hiányára ugyanakkor a vád nem utalt így csak az állapítható meg, hogy a vádbeli eszközök [REDACTED] vannak.

Világosan látható, hogy a Kúria a jogerős döntéstől eltérő minősítésre indokolt, ám a támadott határozatot mégis hatályában tartotta.

Megállapítható, hogy a Be. többlépcsős utaló szabályok logikus láncolatával írja elő, mi a teendő, ha a bíróság szerint a vádbeli cselekmény a vádtól eltérően minősülhet.

- Eszerint a Kúria felülvizsgálati eljárására a Be. 653. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú bírósági eljárás szabályait kell megfelelően alkalmazni az XC. fejezetben foglalt eltérésekkel.
- A harmadfokú bírósági eljárás általános szabályait tartalmazó fejezetben a Be. 617. § kimondja, hogy a bíróság harmadfokú eljárására a LXXXVI. fejezetben foglalt eltérésekkel a másodfokú eljárásra vonatkozó szabályokat kell értelemszerűen alkalmazni.
- A másodfokú eljárásra vonatkozó szabályok értelmében ugyanakkor a Be. 589. §-a alapján a másodfokon zajló eljárásokra a Tizenegyedik, valamint a Tizenharmadik-Tizennegyedik részben megállapított rendelkezéseket kell alkalmazni, a LXXXII. fejezetben foglalt eltérésekkel.

Fentiek alapján kijelenthető, hogy a Kúria eljárásában tehát a Be. hivatkozott rendelkezéseit alapul véve a vádtól eltérő minősítés vonatkozásában az elsőfokú eljárásra vonatkozó szabályok lettek volna irányadóak.

A Be. 484. § (1) bekezdésének g) pontja alapján a bíróság megvizsgálja az ügyiratokat, majd ezek alapján megállapítja, hogy szükséges, vagy lehetséges-e a vádtól eltérő minősítés megállapítása. A vádtól eltérő minősítés lehetősége akkor áll fenn, amennyiben megalapozottan feltehető, hogy a vád tárgyává tett cselekmény a vádirati minősítéshez képest más bűncselekményt, vagy további bűncselekmény megállapítására lehet alkalmas (Be. 495. § (1) bekezdés a) pont). A Be. 548. §-ában írottak szerint amennyiben a bíróság a perbeszédék, felszólalások illetve az utolsó szó jogán elhangzottakat követően állapítja meg, hogy a vád tárgyává tett cselekmény a vádirati minősítéstől eltérően minősülhet, a tárgyalást a védelem előkészítése érdekében elnapolhatja, erre nézve az ügyészt, a vádlottat és a védőt meghallgatja.

A Kúria korábban már ismertetett végzésében, bár a vádtól eltérő minősítésre indokolt anélkül, hogy a döntés rendelkező részét megváltoztatta volna, a fenti, törvényben foglalt kötelezettségének nem tett eleget azáltal, hogy erről az ügyészt, a vádlottat és a védőt nem hallgatta meg, így lehetősége sem volt a védelemnek arra, hogy a vádtól eltérő minősítés okán kérhesse a tárgyalás elnapolását és ez idő alatt a védelem az immáron új minősítést alapul véve felkészülhessen, tekintve, hogy végzését nem nyilvános ülésen hozta meg.

Ezáltal pedig a terhelt hatékony védelemhez való joga csorbult, mely a Be. 3. § (1) bekezdésében foglalt jog, így tehát ezen eljárás törvénytől minősül, ami által az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes és nyilvános tárgyaláshoz fűződő terhelti alapjog sérült. Ehhez kapcsolódóan a Kúria szintén megsértette a Be. 3. § (4) bekezdésében foglaltakat az által, hogy eljárásával figyelmen kívül hagyta a Be. 548. §-ában foglaltakat, melynek következménye szintén az Alaptörvény már hivatkozott cikkében biztosított terhelti alapjog súlyos sérelme.

Figyelembe véve, hogy a Kúria maga mutat rá arra, hogy a lopás és a sikkasztás törvényi tényállásai jelentős eltérést mutatnak egymástól, éppen ezért a védelem is teljesen más dogmatikai alapokon nyugodott volna, a védelem mindenképpen kért volna haladékot arra, hogy megfelelően

felkészülhessen a Be. 548. §-ban írottak alapján, ugyanakkor a fenti okokból kifolyólag erre lehetősége sem volt, tekintve, hogy a Kúria döntését tanácsulésen hozta meg. Tette ezt annak ellenére, hogy a felülvizsgálati kérelmünkben az ügy dogmatikai bonyolultsága okán kérelmeztük, hogy a Kúria tartson nyilvános ülést.

Az Emberi Jogok és az Alapvető Szabadságok védelméről szóló 1950. november 4-én kelt egyezményt kihirdető 1993. évi XXXI törvény 6. cikk 3. pontjának b) alpontjában rögzítetteket is sérti a Kúria eljárása, miszerint a terheltnek nem nyújtottak megfelelő időt arra, hogy az ellene felhozott – vádtól eltérően minősülő – váddal szemben védelmét elkészíthesse, arra felkészülhessen. A megfelelő idő biztosítása kardinális annak érdekében, hogy a büntetőeljárásban megvalósulhasson a vád és a védelem fegyveregyenlősége, tekintettel arra, hogy a védelem rendszerint a vád után értesül azokról az információkról, amelyek a büntetőeljárásban relevánsak lehetnek. Nem megengedhető az, hogy a büntetőeljárásban bármilyen indoknál fogva ne lehessen a törvényben meghatározott időt biztosítani arra, hogy a terhelt védekezését megfelelően elkészítse, különösen egy olyan speciális esetben, amelyről a Be. 548. §-ában van szó, tekintve, hogy a perbeszédék, felszólalások és az utolsó szó jogán előadottak után, gyakorlatilag a büntetőeljárás legvégén történik meg a vádtól eltérő minősítés, amikor a terheltnek nagyon kevés lehetősége van az ítélet előtt érdemi védekezést kifejteni az új minősítésű váddal szemben.

A Be. rendelkezései önmagában garanciát nyújtanak arra, hogy a büntetőeljárás az Alaptörvénnyel összhangban, az abban mindenki számára biztosított jogok figyelembevételével és tiszteletben tartásával folyjék le. Látható azonban, hogy ebben az esetben a Kúria döntésével nem vette figyelembe és nem tartotta meg a Be. vádtól eltérő minősítésre vonatkozó rendelkezéseit, melyek ugyanakkor nem csak eljárásjogi kihágást jelentenek, hanem a terhelt Alaptörvénybe foglalt alapvető jogát sértik, nevesen a tisztességes eljáráshoz való jogát.

A tisztességes eljárásnak számos nevesített és nem nevesített, de elismert összetevője van. Ennek értelmezéséhez ad segítséget az Alkotmánybíróság 6/1998. (III. 11.) sz. határozata, mely elvi éllel szögezi le: „A 'tisztességes eljárás' (fair trial) követelménye nem egyszerűen egy a bíróságnak és az eljárásnak itt megkövetelt tulajdonságai közül (ti. mint 'igazságos tárgyalás'), hanem az idézett alkotmányi rendelkezésben foglalt követelményeken túl - különösen a büntetőjogra és eljárásra vonatkozóan - az 57. § többi garanciájának teljesedését is átfogja. Sőt, az Egyezségokmányának és az Emberi Jogok Európai Egyezményének - az Alkotmány 57. §-a tartalmához és szerkezetéhez mintát adó - eljárási garanciákat tartalmazó cikkei általában elfogadott értelmezése szerint a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás 'méltánytalan' vagy 'igazságtalan', avagy »nem tisztességes« (6/1998 (III. 11.) AB határozat, ABH 1998 91, 95).

Az Alkotmánybíróság 14/2002 (III.20.) határozata kimondja, hogy semmi nem indokolhatja azt, hogy a tisztességes eljáráshoz való alapjog szembe kerüljön bármely ennek kijátszására alkalmas adó céllal, vagy valamely büntetőeljárásjogi megoldással (14/2002, (III.20.) ABH 2002, 101, 108). Jelen esetben a Be. preambulumban megfogalmazott hatékony, ésszerű határidőben lefolytatott eljárás elérésének célja került szembe a terhelt tisztességes eljáráshoz és megfelelő, hatékony védelemhez fűződő jogával.

Mindezeken túl a Kúria támadott végzésének indokolása sérti a Be. 608. § (1) bekezdés f) pontját, hiszen

- a lopás miatti jogerős ítéletet hatályában fenntartja, ugyanakkor
- indokolásában arról ad számot, hogy a cselekmény általa helyesnek vélt minősítése sikkasztás és azt is indokolja meg, mint a hatályban tartást megalapozó jogi érvelést.

A Be. 608. § f) pontja szerint:

608. § (1) A másodfokú bíróság nem ügydöntő végzésével hatályon kívül helyezi az elsőfokú bíróság ítéletét, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasítja, ha

f) az elsőfokú ítélet indokolása a rendelkező résszel teljes mértékben ellentétes.

Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés II. fordulata előírja, hogy

„A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”

Tekintve, hogy ezen indokolás nem a „törvényben meghatározottak szerint”-i, a Kúria döntésének Alaptörvény-ellenessége igazolt.

Látható tehát, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének megsértésén túl a Kúria maga követett el abszolút eljárási szabálysértést, amely a jogorvoslati fórumok ismert végessége miatt másként nem, kizárólag alkotmányjogi panasszal hárítható el.

A Kúria jogszabálysértő érvelésével és az eljáró bíróságok megsértették az Alaptörvény IV. cikk (2) bekezdését, amely szerint

„Senkit nem lehet szabadságától másként, mint törvényben meghatározott okokból és törvényben meghatározott eljárás alapján megfosztani.”

Összefoglalva megállapítható, hogy a Kúria azon eljárása, mely során a felülvizsgálati eljárásban tanácsulésen döntött a vádtól eltérő minősítés kérdésében és ennek nyomán a védelemnek nem volt lehetősége a Be.-ben foglalt jogát gyakorolva elnapolást kérni azért, hogy a megváltozott minősítésnek megfelelően a védelmet elkészítsék, nyilvánvalóan sérti a terhelt Alaptörvény IV. és XXVIII. cikkeiben, valamint az 1993. évi XXXI. törvényben biztosított jogát a tisztességes eljáráshoz és a védelemnek biztosítandó megfelelő idő vonatkozásában.

Az Alaptörvényben biztosított alapjogokat nem szabad és nem is lehet semmilyen más indok okán korlátozni, ide értve a Be. preambulumban megfogalmazott hatékony és ésszerű határidő megtartását a büntetőeljárások során.

Más szavakkal az eljárás gyorsítása és a büntetőügyek minél hatékonyabb elintézése okán nem lehet a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogot korlátozni és nem lehet a terhelt hatékony védelemhez való jogát semmilyen módon korlátozni.

Fentiek alapján indítványozom a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott Bfv.III.351/2019/9. sz. végzése Alaptörvény-ellenességének kimondását és annak jogkövetkezményeinek levonását az Abtv. 43. § (2) bekezdése alapján. Eszerint

(2) A bírói döntést megsemmisítő alkotmánybírósági döntés eljárási jogkövetkezményére a bírósági eljárások szabályait tartalmazó törvények rendelkezéseit kell alkalmazni.

Az előírás mentén indítványozom, hogy a tárgybani kúriai határozatot a Debreceni Járásbíróság és a Debreceni Törvényszék utalt határozataira is kiterjedően szíveskedjenek a Be. 663. § (1) bekezdés b) pontja alapján hatályon kívül helyezni és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasítani.

Az Abtv. 43. § (3) bekezdésére utalással kérem, hogy szíveskedjenek útmutatást adni a vádtól eltérő minősítés kötelező közlése kapcsán a tisztességes eljárás követendő mibenlétéről, az eltérő tényállásokkal szembeni eltérő ténybeli alapok miatti védekezési lehetőség biztosításáról, valamint arról, hogy a régi Ptk. és a Btk. tárgybani értelmezése kapcsán miként kell a büntetőjog *ultima ratio* jellegét érvényre juttatni. Ennek keretében kérem, hogy az Alkotmánybíróság fejtse ki, hogy az érvénytelenség jogkövetkezménye mit takar ate tekintetben, hogy a továbbra is ügyvezetőnek tekintendő II. r. vádlott e minőségében jogszerűen volt-e a pénzeszközök birtokában.

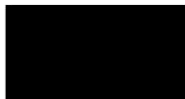
43. § (3) A bírói döntés Alkotmánybíróság általi megsemmisítése következtében a szükség szerint lefolytatandó bírósági eljárásban az alkotmányjogi kérdésben az Alkotmánybíróság határozata szerint kell eljárni.

Tekintettel arra, hogy a Kúria tisztességes eljárást sértő végzése egyben az ügy érdemének sérelmével is jár, indítványozom, hogy az Alkotmánybíróság a jelen indítványukban feltárt és kimutatott egyértelmű jogszabályi környezet jogalkalmazásban megnyilvánuló koherencia hiánya miatt is semmisítse meg a megjelölt ítéleteket és fent részletezettek szerint adjon iránymutatást.

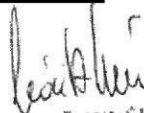
Kérem továbbá, hogy amennyiben az elsőfokú bíróság a büntetés félbeszakítására irányuló indítványunkat nem teljesítette volna, úgy a Be. 665. § (3) bekezdése alapján szíveskedjenek az ügyben elsőfokon eljáró bíróságot arra felhívni, hogy a jogerős ügydöntő határozatban kiszabott büntetés végrehajtását függessze fel vagy szakítsa félbe.

Budapest, 2019. december 4.

Tisztelettel:

meghatalmazott védője

MÓRITZ ÜGYVÉDI IRODA
Dr. Mórítz Balázs

Dr. Mórítz Balázs
ügyvéd

